

ZPRÁVY OD SRDCE

ČASOPIS FARNOSTI NEJSVĚTĚJŠÍHO SRDCE PÁNĚ

Úvodník Martina Kouteckého · Reportáž z farní pouti do Říma
Rozhovor s Ondřejem Boháčem · Zprávy z Farní charity
Pozvánka do sboru Cantores Cordis

ČÍSLO 6 · ZÁŘÍ 2025

SÍLU, ODVAHU, MOUDROST...

Na úvod úvodníku se chci omluvit. Dosud mám v živé paměti tu chvíli, kdy mne postihla čest být nominován napsat úvodník k tomuto obštníku. Má první reakce byla: „A ten, koho to napadlo, ráčil býti při smyslech?“ Jsem bytostně přesvědčen, že je mnoho farníků, kterým jejich odborná erudice či životní zkušenost dávají právo psát, nebo těch, již by se nesmírně rádi zhostili úkolu veřejně se vyjádřit k nějakému nešvaru doby, problému, který hýbe církví i společností, či jen uvítali možnost podělit se s ostatními o své myšlenky, nad kterými hloubají, nebo je jen kdesi v hloubi dloubají. Já však nepatřím k žádné z těch skupin. Navíc mne Bůh nadmíru obdařil talentem dyslektika nejen prodchnout jakýkoliv text tak neuvěřitelnými pravopisnými jevy, že se z toho mohl vždy zjevit každý, kdo se kdy snažil mně vštípit umění stvořit hrubekproský text, ale i díky poněkud zvrhlému vztahu k literatuře, užíváním předlouhých souvětí, tvarů, jež přišly zastaralé již generaci pradědečků, znásilňováním nebohé mateřštiny ohýbáním slov do bizarních a lingvisticky nepřijatelných podob, či rovnou vlastní slovtvorbou učinit jej naprosto nesrozumitelným. Proto se tímto hluboce omlouvám nebožáku, jenž dostane na starost provést korekturu a redakční úpravu tohoto textu, jakož i každému, kdo jej čte.

Na mou obhajobu – opravdu to nebyl můj nápad. Jsem ortodoxní introvert bez jakékoliv potřeby veřejně sdílet vlastní radosti, obavy, frustrace či naděje. Nejsem filozof, aby v toku mých myšlenek mohl

kdokoliv hledat inspiraci a poučení, nejsem ani teolog, abych si troufl předkládat nějaké vlastní bohozpytné úvahy nebo postřehy, a rozhodně nejsem příkladem příkladného katolíka, abych se pouštěl do sebemenšího moralizování. Nemohu se teď ani zaštitit rolí umělce, již mi mnozí připisují, abych v nějaké sarkastické parodii nastavoval pokřivené zrcadlo již beztak pitoresknímu světu. Jsem nyní v pozici prostého kostelníka, jenž nemá větší ambice, než udržovat kostel, který spravuje, nejen jako mimořádnou, prachu prostou a zlatem zářící kulturní památku, ale i navzdory pocitu, že my „křesťané“ děláme občas vše pro to, abychom lidi od víry odradili, též jako místo, kde lze hledat a nalézat živého Boha a takto jej i předat dalším generacím. Pokud tedy mohu, přidržím se dávné rady jednoho jezuita, že vše, co za to stálo, již někdo vymyslel i zformuloval, a předložím k laskavému uvážení čtenáře citát, či spíše modlitbu, která v různých variacích koluje už od antiky, a protože je doznívající čas dovolených, kdy mnozí navštěvují cizí až exotické kraje, zavítám v tomto duchu na Moravu a užiji formulace tamního básníka Jana Skácela:

*„Bože, dej mi sílu unést všechno,
co změnit nemám síl.
Odvalu, abych to, nač stačím,
na tomto světě pozměnil.
A také moudrost,
abych znal
a od sebe to rozeznal.“*

*Martin Koutecký
ministrant a všestranný
pomocník*

ZE ŽIVOTA FARNOSTI

Výročí otce Petra

V sobotu 6. září oslavil otec Petr své kulaté šedesáté narozeniny. Ale ještě takto – písemně – mu za celou naši farnost chci popřát především Boží požehnání, v němž je obsaženo všechno a ještě mnohem víc, než bychom se kdy odvážili si jen přát. A děkuji mu za jeho službu v naší farnosti. A díky také patří všem, kteří připravili odpolední oslavu jeho narozenin. *Jan Houkal, farář*

Pravidelné farní aktivity

Od začátku září startují všechny naše pravidelné farní aktivity. **Rozhovory o víře pro mládež:** Pro mladší mládež (ve věkové kategorii „náctiletých“) se konají každé pondělí od 18.45 do 20 hodin a pro starší (ve věkové kategorii vysokoškoláků) se konají každé úterý od 19 do 20 hodin. Během těchto Rozhovorů probíhá také příprava na **biřmování** pro mládež. Každý čtvrtek od 19 hodin se koná **Setkání katechumenů**, ve středu od 19 hodin pořádáme **Teologický klub** a koncem září začne také **Literatura a duchovní život**. Kompletní přehled najdete na našich stránkách srdcepane.cz pod záložkou Aktivity nebo v ohláškách. Přijďte se podívat!

Výuka náboženství

Hned od 4. září začala také výuka náboženství. Určitě je ale možné přidat se i nyní – náboženství probíhá vždy ve čtvrtek od 17 do 18 hodin v zázemí kostela, a to od předškoláků až po deváťáky. Všechny věkové skupiny mají výuku ve stejném čase, což velmi usnadňuje logistiku rodičům. :) Děti, těšíme se na vás!

Setkání maminek s dětmi

Od nového školního roku pokračujeme také v našem pravidelném a velmi oblíbeném setkávání maminek s dětmi (žádný tatínek k nám zatím bohužel ještě nezavítal). Potkáváme se každou středu od půl desáté ráno v zázemí kostela a debatujeme nad duchovními i neduchovními tématy. Hlídkání díky tetě Míše zajištěno. Přijďte se podívat!

Sharing Reflections on Sunday's Bible passages

We would like to invite you to a Bible Study in English. It will take place once a month, every second Tuesday at 7:00 PM in the library of the church. We will read a passage from the following Sunday's Scripture and share how it could help broaden our understanding of the faith. If you are interested in joining, contact Suzanne Formanek (phone 608 064 296 or e-mail: suzanne.formanek@gmail.com).

7 PAHORKŮ A 7 POUTNÍCH BAZILIK VĚČNÉHO MĚSTA

Naše farnost pořádala ve Svatém roce poutní a poznávací zájezd do Říma od 18. do 25. července 2025. Na putování nás pozval a organizátorem i průvodcem byl farář Jan Houkal.

Na cestu se vydalo celkem 55 poutníků, většinou našich farníků. Součástí byla i skupina dětí. Duchovní a poznávací program v Římě byl náročnější, jak bylo dopředu řečeno, a stojí za zmínku, že věkové rozpětí naší skupiny bylo od 11 do 80 let! Kdokoliv z dospělých se mohl kdykoliv odpojit a jít vlastní cestou. Důležitá místa a časy společného programu Jan vždy ohlašoval, nic nebylo „povinné“. Počasí bylo letní římské s teplotami přes 30 stupňů (nikoliv však extrémními pro toto období!). Naštěstí Řím skýtá mnoho příležitostí k úkrytu do stínu a je v něm bezpočet veřejných pitek s chladnou chutnou vodou, na některých místech i perlivou! Ve složení a množství, v jakém jsme putovali, jsme v podstatě hravě zvládli jak oba dálkové noční přejezdy autobusem Praha – Řím – Praha, tak i cestování římskou městskou dopravou. Nejen tam nám velmi pomohlo používání průvodcovské audiosoupravy. Všichni jsme byli prostřednictvím sluchátek „napojeni“ na Janovy pokyny a rady, neuniklo nám nic ani z jeho výkladu navštívených míst. Komunikaci a předávání informací také velmi usnadnilo vytvoření whatsappové skupiny, byli jsme moderní poutníci! Ubytování jsme byli v poutním domě Velehrad na dohled od baziliky svatého Petra ve Vatikánu.

Čekal nás Řím antický, raně křesťanský, románský, gotický, barokní i novodobý, průchod čtyřmi Svatými branami ve čtyřech hlavních papežských bazilikách, celodenní výlet mimo Řím a cestou domů zastavení v Assisi. Jan nás pozval i ke společnému duchovnímu programu, každodenní mši svaté.

Ale začněme od začátku, tedy od soboty. Z mlhy časného rána se jako ze snu noci strávené v autobuse vynořily siluety kopců, cypřišů, pinií, krajina se změnila, byli jsme nedaleko Říma. Přijeli jsme nečekaně brzy a museli jsme proto ještě doslova čekat před branami do 8 hodin, od kdy je vjezd autobusům do města povolený. U nádraží Roma-Aurelia, kde jsme zakoupili povolenku, byl jen náš autobus. Této zvláštní relativní „vytřídněnosti“ města jsme si pak všimli i na dalších místech a byla nám jakousi kompenzací trvalého vedra. Ubytování bylo možné od 14 hodin, tak jsme jen vyložili věci a vydali se na první procházku. Po pěšině do kopce, poprvé se do nás naplno opřelo římské slunce, cikády spustily svůj hlasitý chraplavý chorál, ve stráni byly stromy obsypané nezralými granátovými jablky. Podél Aureliánských hradeb ze 3. století, které obepínají sedm pahorků, jsme vystoupali na pahorek Gianicolo, který se však do těch sedmi nepočítá. Je odtud jako z terasy krásný výhled na Řím, na okolní krajinu, zprava v dálce siluety pohoří Monti Lucretii a Colli Albani (kde je Castel Gandolfo, v němž zrovna pobýval papež), směrem

doleva pohled přes celé centrum a jednotlivé kostely a památky až zcela vlevo na baziliku sv. Petra. Perfektní místo pro získání základního přehledu (doslova). Odtud jsme pokračovali do čtvrti Trastevere. Cestou zastavení v kostele San Pietro in Montorio, podle tradice místo ukřižování sv. Petra. Nečekaně zazněla dělová salva na znamení poledne. Pomodlili jsme se společně Anděl Páně, duchovní část naší pouti začala!

Odpoledne jsme šli pěšky do Vatikánu. Po Via della Conciliazione až k vítacímu místu pro poutníky. Zde jsme dostali velký kříž, děti se v jeho nesení střídaly v čele našeho průvodu, poklidně jsme prošli cestou určenou poutníkům zase zpět ke Sv. Petru a v 17 hodin jsme poprvé prošli Svatou branou do baziliky.

Vše, co jsme viděli v nadcházejících dnech, nelze do formátu této malé reportáže ani vyjmenovat. Alespoň pár dalších postřehů uvádíme pro představu.

Ze sedmi římských poutních bazilik jsme navštívili všechny čtyři velké – Lateránskou, sv. Petra, sv. Pavla za hradbami, Santa Maria Maggiore, a do každé jsme vstoupili Svatou branou. Ze zbývajících tří menších jsme byli v bazilice Sv. Kříže v Jeruzalémě (titulárním kostele kardinála Vlka) a v bazilice sv. Šebestiána za hradbami nad katakombami svatého Šebestiána na Via Appia Antica.

V úterý jsme se vydali na výlet do Tivoli a Subiaca, kde jsme navštívili skalní benediktinský klášter Sacro Speco založený na místě, kde žil sv. Benedikt a kde položil základy své řehole a tím i západního mnišství. Také sv. František (mají tam jeho podobiznu) navštívil tento klášter, 700 let po Benediktovi a 800 let před námi. Poblíž je klášter Sancta Scolastica.

Naši jinak výborní řidiči si předem nezjistili, že s tak vysokým autobusem ke skalnímu klášteru neprojedou. Díky tomu zažíváme malou „poutnickou zkušenost“, vystupujeme na horu ke klášterům pěšky po poutní stezce Via dei Monasteri. Pro nejstarší účastníky zařizujeme improvizovanou přepravu autem. Jako první jsme stopli auto se dvěma kněžími jedoucími ke klášteru. Dolů zařídila odvoz laskavá průvodkyně z kláštera.

Ve středu zažíváme zpět v Římě další „poutnickou zkušenost“ na vlastní kůži, když jdeme několik kilometrů pěšky po staré poutní cestě Via delle sette chiese (oblíbenou „veselým svatým“ Filipem Neri) ke Sv. Pavlu za hradbami. Navštívujeme ještě Opatství Tre Fontane – místo, kde byl sv. Pavel stát.

Kostelů a dalších památných míst jsme viděli desítky. V římském vedru jsme byli i zdatnými chodci, ušli jsme kolem 20 km denně (údaje z krokoměru). Občas bylo podle situace třeba udělat změnu v programu. Nakonec do sebe vše krásně zapadlo a náš římský program se rozklenul od místa ukřižování sv. Petra na začátku do místa stětí sv. Pavla na konci.

Ve čtvrtek při návratu do Prahy jsme ještě prožili 6 hodin v Assisi. Zde se definitivně loučíme s naší poutí cestou ke Sv. Damiánovi, klášteru na svahu pod městem v olivovém háji, místu, které po výzvě Krista sv. František opravil, kde složil *Cantico delle creature* (Chvalozpěv stvoření) a kde později žila a zemřela sv. Klára.

Děkujeme všem poutníkům za vytvoření společenství, dětem a seniorům za to, jak vše zvládli, Martinovi Kouteckému za to, jak pomáhal Janovi s péčí o děti (pozn.: Martin celou pouť absolvoval tak, jak je z Prahy zvyklý – v obleku s kravatou a v klobouku – my ostatní tedy smekáme!), Zuzce za zdravotní péči o všechny potřebné, Amátě za to, jak pomáhala, kde mohla, Lukášovi za to, jak odvážně v Subiacu stopl první auto, Věře za to, jak uměla vyhledat dopravní spojení v kritických chvílích, Honzovi za to, že byl vždy o dva kroky napřed ve snaze pomáhat nalézt správný směr, Josefovi-Didaskalovi naopak za to, že na konci našeho stáda dohlížel, abychom se nepoztráceli (některé ztracené ovce přivedl nazpět). Dík patří těm poutníkům, kteří dětem přispěli na zmrzlinu a vlastně všem poutníkům, kteří nějak, byť „anonymně“, přispěli k dobré atmosféře. Díky Miše za pomoc s administrativní přípravou celé pouti. Hlavně však děkujeme Janovi za to, že nás jako dobrý pastýř trpělivě a starostlivě vodil a vedl duchovně i fyzicky po pahorcích a bazilikách a dalších pamětihodnostech („**hodnotách**“ – „**jedině**“! jak by zvolaly zúčastněné děti) Věčného města.

Chvilkové útrapy, potíže a příkoří (ale i to k pouti patří) snad byly brzy zapomenuty. Snad přetrvá pocit posílení našeho vztahu s Bohem a naší naděje, to by vlastně mělo být cílem našeho putování, jak připomněl Jan. A takový cíl si navíc můžeme vozit a nosit všude s sebou. Proto se dá říct, že pouť nekončí, neměla by končit, ale zůstávat v nás, jak uvedla Maruška v jedné modlitbě, kterou pro nás během putování napsala. K tomu kéž nám pomáhají všichni svatí, které jsme na naší pouti „potkali“. Poprosme, jako prosili první křesťané v katakombách, kde se dodnes uchovaly nápisy: Pavle a Petře, modlete se za nás.

Viděli jsme toho mnoho. Ale také jsme mnoho neviděli – je to snad výzva k dalšímu putování...

OTEVŘENÝ KOSTEL

Skupina farníků a dalších zájemců, která se pravidelně jednou měsíčně setkává nad předem domluveným tématem dotýkajícím se mimo jiné života farnosti, se v únoru zabývala i otázkou, co si vlastně představit pod pojmem „otevřená farnost“, co je pro to možné udělat a jak to funguje jinde.

Už samotná diskuse byla zajímavá – otevřenost je přece jednou z charakteristik křesťanství! Řeč byla o otevřenosti k příchozím a k různosti, kdo sem do kostela chodí a jak se tady cítí, jestli fungujeme spíš jako svépomocný spolek, nebo nabízíme aktivity, na které se nebudou bát přijít lidé z okolí. Umíme také otevřeně vyjádřit své názory, vysvětlit je a snažit se pochopit názory druhých? Jsme schopni nově příchozí oslovit tak, že je to neodradí? A naopak – jsme schopni sdílení i s lidmi, které neznáme? Sami jsme přece už mnohokrát zažili, jaké to je narazit – obrazně i doslovně – na zavřené dveře. Naopak se mluvilo i o místech, kde se otevřenost daří realizovat: obvykle jsou to farnosti s komunitním centrem. Ale co můžeme v našich podmínkách udělat my?

Většina se shodla, že k větší otevřenosti přispívají vzdělávací a diskusní večery. Stejně tak zapojení lidí z farnosti i mimo ni umožňují „táčky“ nad zpracováním obvezů. K setkávání farníků navzájem dává prostor farní kafe. Oslovit příchozí může zdařilá Noc kostelů (a do datečné díky rodině Provinských, Janu Vlnasovi a dalším, kteří ji už léta organizují). Na biblickou hodinu prý chodilo kdysi hodně lidí, velký přitažlivý potenciál měly kurzy Alfa, asi jsou skvělé mimořádné akce typu „Noc žalmů“. Část lidí se nebude bát přijít do kostela na koncert. Když pak někdo vzpomněl na covidovou dobu, kdy P. Jan udržoval kostel otevřený celý den, aby se tam mohly bezpečně vystřídat povolené počty lidí, stočila se diskuse k přístupnosti samotného chrámu. Jak ale zajistit hlídání, aby kostel mohl zůstat otevřený delší dobu? A měli by lidé vůbec zájem do kostela přijít?

Rozhodli jsme se to vyzkoušet. V květnu a v červnu jsme většinu nedělí drželi v kostele služby. Celkem jsme to stihli šestkrát a jednou částečně. Nikde jsme to neinzerovali, navíc náměstí bylo (a dosud je) v rekonstrukci a kolem vedl jen úzký koridor průchodu mezi ohradami. Přesto od poledne do příchodu večerní kostelní služby zašlo pokaždé 80 až 120 lidí, tedy průměrně 20 lidí za hodinu. K našemu překvapení nepřevažovali turisté, ale spousta návštěvníků poklekla nebo usedla v lavici a zůstávala v tichu. Nikdo nevyrušoval ostatní, na děti působil posvátný prostor skoro zázračně. Všichni se chovali moc hezky, tiše, ohleduplně, a neděly se žádné nepřístojnosti. Řada lidí působila zbožně, mnozí rozjímali nebo aspoň v klidu a usebrání odpočívali v lavicích. Občas se někdo na nás usmíval, někteří přispěli do kasiček. Když to shrneme, shodujeme se, že se nám to moc líbilo. Jen ale většinou nám nedělní rodinný program neumožní držet službu častěji než třeba jednou za dva měsíce. Asi se k tématu vrátíme a budeme nejspíš s P. Janem zvažovat i variantu, že by kostel v neděli hlídali nejen dobrovolníci a brigádníci z řad farníků a sprátené mládeže, ale

i placená služba. Ale přitom mějme na paměti: „Nejsme správci krásného muzea“ – pobyt v domě našeho Otce osvěžuje i duše hledající krásu.

Příklady od sousedů: Sami při svých cestách otevřený kostel nadšeně vítáme – např. před nedávnem nás nadchnul krásný kostel sv. Michaela archanděla v Pacově. Byl tam vyznačen prostor, kam se smí a kde už by návštěvník spustil alarm. V Chebu jsme zavítali do kostela sv. Mikuláše a sv. Alžběty. Bylo otevřeno, docela tam proudili lidé. Službu měla nějaká paní v budničku a v prostoru se pohybovala ještě jedna. Velký kostel, k tomu mají otevřenou i kryptu s výstavou. U vstupu byla kasička s nápisem: Vstupné dobrovolné, doporučené 20 Kč (1 euro). Kromě toho vybírají na novou střechu, potřebují asi 25 milionů. Na stropěch bylo dokonce hodně vidět, jak jim do kostela zatéká. Informují o tom také na svých webových stránkách, kde je k dispozici i přehled všech možných dobrovolnických aktivit. Doprovázení vážně nemocných, aktivizační služby pro seniory, služby v charitním šatníku, služby rodinám pečujícím o děti s fyzickým či psychickým postižením, pomoc při Tříkrálové sbírce, při úklidu kostela, při zpřístupnění a ochraně kulturních objektů na území farnosti apod. Chebský františkánský klášter s kostelem Zvěstování P. Marie a kostel sv. Kláry byly také otevřené – ale tam kustody platí město, protože jsou v jeho majetku. Podobné to bylo v Olomouci i v Brně. Jak to vidíte? Napišete pár slov o svých zkušenostech a přáních na adresu redakce?

Z poznámek BK, IP, LPS a dalších sestavila MV

FARNÍ TÁBOR MARIÁNSKÁ 2025

Na konci slunečných prázdninových dní se uskutečnil dětský farní tábor na Mariánské pod vedením našeho pana faráře Jana Houkala a jako každý rok se jednalo o nezapomenutelný zážitek plný krásných vzpomínek.

Příprava na samotný tábor probíhala již několik týdnů před jeho začátkem. Důkladná příprava se rovná polovině úspěchu. V den odjezdu se pondělní rušná hala Hlavního nádraží začala plnit dětskými účastníky a jejich rodiči. Ve vzduchu bylo cítit očekávání a vzrušení z nadcházejících dnů. Po překonání všech cestovních nástrah jsme po několika hodinách dorazili do cíle.

Následovala úvodní hra společně se seznámením s ústředním tématem tábora. Základní pointa se týkala Svatého roku 2025 a dějin Říma od jeho legendárního založení až po současnost. Hlavní akcent byl ale pochopitelně kladen na Řím křesťanský. Děti se rozdělily do šesti družstev podle nejstaršího historického území města, římských pahorků (Septimontium).

Program dne byl nabitý aktivitami. Po snídani začínalo ranní setkání (Forum matutinum), které bylo vždy zaměřeno na určitou historickou epochu Říma. Forum matutinum následně vystřídal dopolední hra doplňující výklad. Před obědem se slavila mše svatá nebo se, pokud zbyl čas, hrál fotbal. Následný krátký odpolední odpočinek jistě přišel většině zúčastněných vhod, jelikož už po něm následoval odpolední výlet. Ten nás zavedl do nejruznějších koutů Krušných hor. Navštívili jsme tak horské vrcholy jako Plešivec nebo Hadí hora. Mezi nejhodnotnější zážitky se jistě zařadila návštěva jáchymovského městského muzea. Zde jsme se ponořili do minulosti celého tamního hornického kraje a temné historie spojené s komunistickými koncentračními lágry pro politické vězně. Po návratu z odpoledního výletu a vždy fantastické večeri následovalo večerní Forum vespertinum a samozřejmě jsme nemohli přijít ani o tradiční Riskuj. Před večerkou došlo také na filmové promítání či vyprávění hororů.

Předposlední den tábora samozřejmě nesměla chybět závěrečná velká hra a večerní slavnostní vyhlášení. V den odjezdu jsme se tentokrát vydali pěšky na vlak až do Ostrova. I přes vydatný déšť, který nás cestou zastihl, jsme nakonec dorazili s úsměvem na rtech šťastně až do Prahy.

Těchto jedenáct táborových dní bylo sice někdy trochu náročných, ale zato naplněných až po okraj poznáním a nádhernými momenty. Už se nemůžeme dočkat příštího roku znovu na Mariánské.

ZPRÁVY Z FARNÍ CHARITY

Rozhovor se sociálním kurátorem Pavlem Pěnkavou

Jak přistupovat k lidem, kteří žebrají u dveří, případně chodí pro peníze za farářem? Přemýšlíme o tom nejen u nás, ale zabývat se tím musejí i v jiných kostelích. I když víme, že každý člověk v nouzi je jiný a nikdy nemůžeme zevšeobecňovat, přesto máme zkušenost, že někde se farníci i faráři setkávají i s určitým nátlakem. Vzpomínáme proto na vaše slova z besedy v listopadu 2021 u Srdce Páně, že finanční pomoc může i škodit.

Na základě besedy s vámi připravujeme nějaký stručný návrh postupu, opravil byste ho? Nebo byste něco přidal?

Líbí se mi to, je to dobře sepsané. Jenom jsem tam nějaké drobnosti doplnil.

Děláte vaši práci už dlouho, také od besedy u Srdce Páně (v době těsně „po covidu“) uběhly čtyři roky, co byste řekl k současné situaci lidí bez domova, v čem je jiná než před lety, vidíte nějaký vývoj, změny?

Lidí bez domova je v ulicích podstatně více, přestože nedošlo k dramatickému nárůstu. Důvodem je změna některých míst a chování donátorů, kteří z hygienických důvodů a různých dalších nařízení museli po covidu přijmout zásadní opatření. Tím vznikla větší poptávka po službách u lidí, kteří formální pomoc do té doby nepotřebovali. Pozvolně narůstá počet cizinců, a to především z tzv. třetích zemí (zejména Ukrajina). Na tak velký počet lidí stávající služby nedokáží účinně reagovat. Přírůstek nových klientů je vyšší než úbytek (úmrtí, pobyt ve výkonu trestu, návrat do místa trvalého pobytu atd.). Stávající služby nemohou z důvodu nezájmu, ale i odporu veřejnosti navyšovat kapacity na nových místech v Praze.

Vzpomínáte na některé situace, které pro vás byly obtížné či nebezpečné? Nebo naopak některé příběhy dopadly dobře?

Rizikové situace nastávají především u klientů, kteří mají sklony psychopatickému jednání nebo psychiatrickou diagnózu, která v kombinaci s alkoholem nebo drogami znásobuje jejich agresivní chování. Běžně nebezpečí nehrozí. A příběhů s dobrým koncem jsem naštěstí zažil mnoho.

Co byste změnil v zákonodárství, přístupu státu, měst, obcí?

Především je potřeba vést dlouhodobou promyšlenou osvětovou kampaň na téma problematiky bezdomovectví a dalších sociálních patologických jevů. Zodpovědnost za své občany by měly mít především obce a kraje, které by v rámci subsidiarity měly spolupracovat se státem na opatřeních, která mají vycházet z komunitního plánování a jiných analýz potřeb dané lokality.

Na základě dlouhodobého plánování by se ukázala potřeba měnit příslušné zákony. Osobně se domnívám, že by se nejednalo o revoluci v legislativě, ale o apolitický, odborný přístup řešení problémů.

Napadá vás nějaká otázka, kterou byste chtěl dostat, a nezazněla?

Ano: jde bezdomovectví vyřešit? A moje odpověď by zněla: nejde, jde ho pouze řešit. Způsob jakým se k problematice přistupuje a realizuje, odpovídá vyspělosti společnosti.

Děkujeme za rozhovor. Určitě se k tématu pomoci budeme ještě vracet.

*Magdalena Martinovská
a Zuzana Fischerová*

Příklad z praxe (kráceno): Klient B.

Opakovaně se dopouštěl výtržnictví, organizoval žebrační a napadal duchovního v kostele v Karmelitské ulici, kde sám žebрал. Při prvním setkání se choval jako „neřízená střela“ – vykřikoval v čekárně, působil agresivně. Často během schůzek křičel, aby mu kurátor „napsal peníze“. Upoutal zájem jednoho praktikujícího studenta, který byl křesťansky založený a podle kurátora měl „mesiášský komplex“.

Navzdory opakovanému varování student navázal s klientem úzký vztah – tykal mu, nosil jídlo i peníze, předal mu své telefonní číslo a dokonce si našel brigádu, jejíž výdělek klientovi odevzdával. Klient toho plně využíval – například mu volal v noci o víkend, aby mu přinesl jídlo, ve skutečnosti však žádal peníze.

Ne vždy je v možnostech sociální práce klienta zcela zbavit jeho tíživé situace. Úkol sociálního kurátora zde vnímáme především jako dlouhodobou podporu, při níž nejsou klientovi kladeny nesplnitelné či nerealné cíle.

Jak nejlépe pomáhat?

Darování či půjčování peněz se může stát překážkou řešení situace, protože lidem bez domova chybí hlavně více různých kompetencí.

Osmdesát procent lidí bez domova trpí různými závislostmi, za peníze si obvykle koupí alkohol nebo v některých případech i nelegální drogy. Finanční dar odsune potřebné řešení, tedy kontaktování pomocné organizace až „na později“.

Jak tedy můžeme pomoci?

- **Podpořme organizace, které se zabývají pomocí lidem bez domova:**
Naděje, Pražská arcidiecézní Charita, Armáda spásy, K srdci klíč, Diakonie a další, které s lidmi situaci řeší a mohou účinně pomoci k žádoucí změně.
- **Nakupujeme nocleženky i stravenky.**
- **Projevme zájem.** Dobré otázky jsou například tyto:
 - Máte někoho, kdo vám pomáhá?
 - Víte, kam jít pro pomoc?

Je možné pak nabídnout některé vhodné služby (například v Praze na křižovatce u Bulhara sídlí Naděje, v Tusarově ulici v Praze 7 najdete Armádu spásy, v Pernerově ulici v Karlíně pomáhá Charita, Poradna pro osoby bez přístřeší je v Praze 1 v ulici Karoliny Světlé 7, 221 097 149), a nabídnout kontakty. Terénní programy nabízejí např. Armáda spásy: 773 770 351, Naděje: 733 390 610, nebo se lze domluvit v charitním Azylovém domě sv. Terezie: 224 815 995 (po-pá: 8-16.30 hod).

Krátce z farní charity

Zpracování obavů pokračovalo až do 1. srpna. Znovu se scházíme od čtvrtka 4. září v obvyklých časech – čtvrtek a pátek ráno po mši svaté do 11 hodin, ve čtvrtek ještě po večerní bohoslužbě od 19 do 20 hodin (to aby se mohli zapojit i ti, kdo tráví většinu pracovního dne v práci). Kontakt: Michaela.Valentova@seznam.cz, případně telefon 721 303 100.

Kromě obinadel jsme v první polovině roku zaslali na Ukrajinu i řadu věcí ze sbírek a nákupů: léky, hygienické potřeby, berle, chodítka, dezinfekční roztoky, krycí sterilní materiál a další. Z Ukrajiny nám opakovaně přišla různá videa a fotky z předávání zásilek s poděkováním.

Velké díky paní Janě Pecarové, která se ujala péče o hrobky kněží z naší farnosti a paní Leonardy Bayerové.

Díky všem, kdo přispěli při farním kafi zakoupením tašky nebo trička na výsadbu stromů u poutního místa Hájků u Prahy. S dalšími dárci jste přispěli do června 2025 na vysazení 183 nových stromů.

ZVONĚNÍ VÁS VYTRHNE Z KAŽDODENNÍHO KOLOBĚHU

S dnešním hostem Ondřejem Boháčem se setkávám v jeho kanceláři v nejvyšším patře brutalistních Pragerových kostek u Karlova náměstí. Právě zde sídlí IPR – Institut plánování a rozvoje, který pomáhá hlavnímu městu promýšlet veřejný prostor, náměstí, parky nebo třeba nové developerské projekty. Ondřej Boháč instituci řídí, a právě o ní si budeme povídat. Snad ještě zapáleněji než o práci však mluví o svém životním koníčku – zvonech a zvonění. Přejeme podnětné čtení!

Abych začala od začátku – vy jste z Vinohrad, v dětství jste chodil ke svatému Havlovi a do Týnského chrámu. Teď se považujete za našeho farníka? Proč chodíte právě sem?

Ano, považuji se za farníka. Narodil jsem se na Korunní, ale když jsme byli malí, v Týnském chrámu byl právě pater Reinsberg, což byla významná osobnost nejen za komunismu, ale i potom v devadesátých letech. Rodiče tedy chodili k němu, vlastně se tam i seznámili, tím pádem jsme byli potom i my součástí týnské farnosti. Potom ale Reinsberg zemřel, já poznal svou ženu, která je ze Žižkova, a občas jsme se potkávali právě tady v kostele. Když se nám pak narodily děti, chtěli jsme, aby měly jen jednu farnost, kde by se cítily jako doma. A jednak je Jiřák nejbližší a jednak je duo Beneš–Houkal prostě bezvadné.

Samozřejmě je skvělý i samotný kostel. I když jsem si k němu chvíli hledal cestu – vyrůstal jsem v gotickém kostele, tak mi to nějakou dobu trvalo, ale teď ho mám hrozně rád.

Jak se zapojujete do farnosti? Ministrujete společně se svými dětmi, teď i konzultujete opravy našich zvonů, že?

Ano, ministruji se syny, protože samotní zatím nechťejí. Já ministroval od mala, takže mi to připadá přirozené a smysluplné – a dokud chtějí, abych ministroval s nimi, tak budu. A k těm zvonům – Jan věděl, že zvoním už od 13 let v Týnském chrámu nebo u Havla. A když se našemu zvonu utrhlo srdce, zeptal se mě, jestli bych nepomohl.

Když jsme u zvonů, vy jste tedy už od 13 let zvoníkem, založil jste spolek Sanctus Castulus (v překladu svatý Haštal) a je to také jeden z vašich životních koníčků. V čem to vlastně spočívá, zvoníte pravidelně?

Ano, což oceňuje hlavně moje žena (smích). Naštěstí je nás ale vícero, na Starém Městě je nás asi deset kluků z různých světů, kteří se tam pravidelně střídáme. Znamená to, že jednou za pět či šest týdnů mám na starosti neděli a zvoním ve třech kostelech – začíná se ráno u Havla, potom je svatý Haštal

a nakonec dominikáni. Horší je to na Vánoce nebo Velikonoce, kdy se prostě zvoní pořád. Nebo na Nový rok, to se zvoní všude, kde se dá, a já jsem tím pádem nebyl asi 30 let na silvestra mimo Prahu. Ale žena to akceptuje – nebo spíš toleruje (smích).

To znamená, že když tam nezvoníte vy, kostel nezvoní?

Úplně to tak není. V kostele je většinou zvonů vícero, alespoň jeden z nich je na motor a zbytek je na ruční pohon. Bez nás tedy kostel zvoní jedním zvonek, přitom by mohl zvonit třemi nebo čtyřmi.

Vy v rozhovorech říkáte, že se snažíte mít smysl života namísto práce jinde, právě například ve zvonění. Jak byste vysvětlil nám, kteří o zvonění nic nevíme, jaký přesně pro vás zvonění má smysl?

Většina zvonů jsou kostelní zvony. Pořád je to tedy věc, která je primárně navázaná na dění

v kostele, svolává na bohoslužbu. Je to tedy i služba, i když v dnešní době spíš symbolická, protože všichni máme hodiny – přesto se zvonění stále drží. A pokud jde o mě osobně – zvon je hudební nástroj a ruční zvonění je pro něj daleko šetrnější a lepší než motorové, je to tedy taková vzájemná souhra. Je v tom i velká radost – člověk se díky zvonění dostane do jiného prostoru, jiné dimenze. Je tam zvláštní rozměr, který v běžném denním rytmu nemáte. Trochu vás to vytrhne z každodenního koloběhu a přinutí přemýšlet nad jinými věcmi nebo z jiného úhlu pohledu.

Taky je to jedna z mála lidských činností, která se za posledních pět set let vůbec nezměnila. Když vylezu nahoru a zvoním na zvon, který tam visí už od dob Leonarda da Vinciho, baví mě si představovat zvoníka z té doby, který tam tehdy zvonil na ten samý zvon a podobné lano. Na jaké město asi shora koukal? Díval se na hodně jiný svět, přesto nás dva ta činnost nějak propojuje. Jsou to zvláštní věci.

Měl byste k tomu nějaký konkrétní příběh?

Mám jich hodně (smích). Když jsem začínal zvonit, chodili jsme do věži, ve kterých se nic nezměnilo od válečných akvizic zvonů v roce 1942. Vy jste přišla do zvonice, kde bylo místo třeba na tři zvony, a visel tam jen jeden nejmenší. Vy tam ale vidíte zbytky těch ostatních zvonů – někde je tam pohozené srdce zvonu, nahoře je dřevěná hlava, na které zvon visel... Všechno tam je, jen zvon zmizel, a jeho živý hlas.

Samozřejmě si to člověk potom začne načítat. Dozví se třeba, že před zmíněnou válečnou akvizicí bylo takové poslední zvonění, kdy v centru Prahy zvonilo 270 zvonů... Lidé z toho byli velmi pohnutí, tehdejší literatura to barvitě popisuje. Dnes jich máme pořád jen zlomek. A já si říkal, že bych taky chtěl někdy zažít, jak věž zněla v plné palbě. Protože zvony navíc rozeznávají sebe navzájem, z jednoho zvonu nedostanete všechny tóny, dokud vedle něj nezvoní druhý, takhle spolu fungují.

Tak jsme stáli, čuměli na město, představovali jsme si, jaké to muselo být, a řekli si, že bychom měli taky nějaký zvon pořídit. Bylo to u svatého Havla, byl tam zvon Václav, nebylo těžké si to dát dohromady. Povedlo se nám to, i když se po Václavu Havlovi nakonec nejmenuje – je pravidlem, že se nazve po nějakém svatém. Podpis Havla je na něm ale vyrytý a zvon je dedikovaný všem, kteří se zasloužili o znovu nabytou svobodu.

Jak přesně vzniká takový nový zvon?

Byl to první zvon, který jsme dělali – bylo to před devíti lety, ještě jsme ani neměli náš spolek. Děla se na něj tehdy sbírka a mě překvapilo, kolik příběhů kolem ní vznikalo,

jakí lidé přispívali, jaká zvláštní propojení mezi nimi vznikala. A potom zvon přijel. Je nádherný – dostal požehnání v katedrále, potom jsme ho vezli dolů přes Karlův most ke svatému Havlovi a přišlo strašně moc lidí, úplně mě to překvapilo. Na konci stál dav lidí, a když se zvon začal vyťahovat nahoru, někdo začal spontánně zpívat státní hymnu – to my známe jenom z hokeje, a tady se to zpívalo u vytahování zvonu. Takové nečekané věci se u toho děly. Z nejružnějších kanálů a děr vylezli staří zvoníci, a my se s nimi dohodli, že když nový zvon Václav poprvé zvonil, rozezvonili jsme společně poprvé po mnoha letech strašně moc zvonů, které ve městě visí a vůbec obvykle nezvoní.

Vlastně mě pořád překvapuje, že taková zvláštní věc jako zvon má schopnost vyvolávat podobné situace... Asi to máme trochu pod kůží – jejich zvuk má člověk spojený se smutnými i veselými událostmi, svatbami, pohřby, když se děje něco významného. V kolika písničkách a textech se zvony objevují... Je to asi něco, co nás spojuje. Je zajímavé, že většina z naší skupiny zvoníků ani není věřící – i oni hledají způsob, jak se s touto rovinou života vyrovnávat nebo si hledat svou cestu.

A co zvony našeho kostela, mají zajímavou historii? Byly použity jako mnoho dalších během druhé světové války na vojenský materiál...

Ano, u nás je jeden zvon, který nezvoní – to je jediný, který přežil válku. Zvony tam přitom byly velmi krátce, kostel byl svěcený v roce 1932. Celkem tam bylo šest velkých zvonů, jejichž autorem byl Rudolf Matoušek (mimochodem děd zvonáře, který pak odlil naše aktuální). Všechny pak byly rekvírované, jen ten nejmenší zůstal. Němci

měli pravidlo, že nejmenší nechávali – ne, že by byli tak ohleduplní, ale aby měli možnost signálu v případě požárů nebo poplachů. Na zvonu je i původní motor, což už je dnes technický unikát. Dnes už by se musel osadit novým motorem – je vlastně moc malinký na takto velký kostel, stejně jako všechny naše současné zvony. Kostel je bazilikální stavba, je to jedna z nejvýznamnějších sakrálních staveb v Praze – ostatně tam byly původně dramaticky větší, třítunové zvony, které by z mého neobjektivního pohledu kostelu slušely víc. Navíc tu stále tři zvony chybí.

A laická otázka – proč bychom vlastně potřebovali větší zvony, když ty naše jsou slyšet docela daleko?

Jsou, ale není to jen o síle – čím je zvon větší, tím je jeho hlas plnější, barevnější. To je jako když jdete do Rudolfiny a hrála byste tam na triangel. Prostě je to málo, potřebujete orchestr.

A teď k IPRu, kde jsme právě teď. Vedete ho už osm let. Mezitím se hodně změnilo, vy jste měl malé děti, v Praze se zase měnilo politické vedení... Jak hodnotíte teď, o těch osm let později, jak se změnil IPR a vy?

IPR kvete, to je sluncem zalitý příběh (smích). Mění se vlastně pořád, protože tu pracuje spousta mladých lidí, přicházejí sem další, má to stále energii. A já se snažím si neustále poctivě vyhodnocovat, jestli té energii ještě pomáhám. V momentě, kdy bych ji spíš brzdil, bych tu už neměl být. Pokud jde o instituci, která má pomáhat městu se rozvíjet a hledat pro rozvoj podmínky, musí být inovativní i dovnitř. Tady je ale skvělý tým, ve vedení sekcí jsou všichni

hrozně bezvadní, po lidské stránce to tedy funguje. Druhá věc je, že nás platí a zadává práci město, takže naše práce se odvíjí od politického vedení. Samozřejmě se tu často objeví názor, že víme líp, jak by město mělo správně vypadat – ale myslím, že je to trochu nadutost. My máme městu sloužit, dávat věcné vstupy a návrhy, ale politické vedení je to rozhodující.

A jak jste se změnil vy?

Rozhodně se mi hodně změnilo vnímání, co je smyslem a cílem mé práce. Daleko míň jsem upnutý na konkrétní výsledky a daleko víc hodnotím jako benefit, pokud věc vzniká ve společné dohodě. Schopnost kompromisu nebo dohody hodnotím jako daleko důležitější věc, než nakolik jsme do výsledku otiskli svoji vizi my.

Co byste rád přenesl do Prahy odjinud? Třeba prvky z vašich oblíbených měst, kvůli kterým se tam dobře žije...

Je plno věcí, které v Praze nefungují tak dobře jako v zahraničí. Je tu spousta šikovných architektů a i developeři to často chtějí dělat líp – přesto si tady kvůli systému, jakým tu povolujeme stavby, vyrábíme z velké kvality velkou šed'. Když přijedeme do Dánska nebo do Holandska, vidíme, že ten „společný obývací“ má obvykle vyšší kvalitu. Takové věci nás totiž hrozně formují – to, jak si zařídíte byt, vás dnes a denně ovlivňuje a formuje. A stejně tak nás formují a vychovávají veřejná prostranství.

Těšíte se na nově zrekonstruované náměstí Jiřího z Poděbrad? Co byste vylepšil?

Projekt Jiřáku je dobrý. Jak bude ve skutečnosti vypadat, uvidíme bohužel až za

delší dobu, protože je u něj hrozně důležité, aby vyrostly stromy. Dokud tam budou ty nově zasazené sušinky, nebude to zvlášť v létě úplně fungovat, ale až za patnáct let vyrostou do pořádné koruny, bude náměstí opravdu skvělé.

Co mi ale jednoznačně vadí, je Vínohradská ulice, na kterou je hotový projekt už mnoho let a ulice už mohla být dávno na úplně jiné úrovni veřejného prostoru, i se stejnou dopravou, která je tam teď.

A co náš kostel? Vy říkáte, že veřejný prostor má být takovým naším druhým obývánkem, aby se tam dobře žilo. Může i kostel být naším druhým obývánkem?

Já myslím, že u nás je hlavním problémem, že kostely jsou pořád zavřené. To mě hrozně štve. Jestli kostel má být naším společným prostorem, musí do něj být otevřené dveře. Je tu silný trend, že na mši se otevře a po mši se zavře. Když u Havla není kostelník, občas tam zaskakuji, když si třeba jen potřebuji něco psát na počítači. Odemknu kostel,

nechám ho odemčený a kostel je opravdu hned plný lidí. Někteří lidé říkají: tady je pořád zamčeno, já tu kousek pracuju už deset let a nikdy jsem nebyl uvnitř. Já vím, že to má nějaká profesní rizika a je potřeba občas hlídat, někdy se něco znečistí, přesto mám pořád pocit, že hodnota tohoto otevřeného prostoru je strašně vysoká a že tohle riziko máme akceptovat.

V momentu, kdy se toto stane (přestože kostel je stále primárně místem pro mši a ztišení), si i my zvykneme na to, že v kostele jsou najednou trochu jiní lidé než obvykle. A že nám to umožní ho vnímat jinak a třeba být míň upnutí, protože budeme víc v pohodě. Kdybych mohl něco udělat, tak bych všechny kostely odemkl a zamykal jen na nejnutnější dobu. V Římě je všechno odemčené, a taky tam nikdo nehlídá.

Jak vypadá víkend u Boháčů? Máte prostor pro víru, pro zvonění, anebo třeba pro práci?

O víkendu především vůbec nepracuju. Dřív jsem to dělal, obecně jsem byl v práci

daleko víc, ale pak jsem si to začal zakazovat, primárně kvůli dětem. Společný čas, který máte, utíká docela rychle, a když člověk pořád pracuje, pracuje, pracuje, a dětem se začne věnovat, až když je jim dvacet, tak už je to všechno over. Určitě bych věděl, jak se v práci zabavit, ale priorita je asi dost jasná.

Máte i nějaké své oblíbené duchovní rituály, třeba pravidelnou modlitbu nebo chodíte rád na mši sám?

Když chodím z magoše (magistrátu) na IPR kolem Jiljího, stavím se pomodlit, i když to není nic pravidelného. Jinak se modlíme každý večer jako rodina – dětem je 11 a 14, tak to mají trochu na párku, ale zatím to jde. Hodně silné období je pro nás třeba advent: máme doma adventní věnec, a když to jde, tak se u něj každý večer sejdem, zapálíme svíčku a zpíváme roráty. To jsme dělali doma s rodiči a takové věci teď mají rádi i kluci.

Mají už nějaké rituály i vaše děti? Jak se vám daří vést děti k víře? Rodiče vědí, že se dětem často nechce...

Myslím, že je to u nás často společenská věc – že jsou to napůl duchovní, a napůl spíš společné rodinné okamžiky. Oba dva chodí do křesťanského oddílu, to určitě taky pomáhá. Mě hodně drželo ministrování, proto pořád chodím s nimi. Ono to taky může brzy přejít. Kritická fáze nás nejspíš ještě čeká (smích).

Na první pohled působíte, že máte schopnosti se dohodnout, jste pozitivní a vstřícný. Vidíte tam nějaký vliv víry? Máte pochopení pro ostatní třeba i kvůli výchově v katolických hodnotách?

Křesťanství mě rozhodně zformovalo hodně. I skauting, ale ten byl taky křesťanský,

stejně jako lidé, kteří mě v mládí ovlivnili, třeba zmíněný Jiří Reinsberg. Troufám si říct, že je to nějaký nadhled nebo větší pochopení pro různé lidské nedostatky a slabosti. Taky mě to občas všechno šťve a vztekám se – jindy si ale říkám, že smysl je jinde. Občas si i vědomě snažím říct, že samotný smysl konkrétního okamžiku je jiný, než se zdá teď. Samotná jednání jsou někdy duchovními střety, střetávám se s lidmi, kteří jsou hodně agresivní nebo negativní a člověk si to musí v tu chvíli uchopit.

Rozhodně mi to ale pomáhá a před důležitými momenty nebo jednáním se často modlím. To jsou takové ty střelné modlitby – které se pak někdy i propisují v životě. Vnímám, že někdy se za něco hodně modlím, a najednou dostanu impuls nebo nasměrování, které celou situaci otočí a ukáže její nový smysl. To asi někdy zažil každý z nás. Často se na něco hodně upínáme, a přitom nám uniká smysl, který je trochu jinde – právě tohle může modlitba otevírat.

V těchto rozhovorech pro farní časopis máme problém, že hosté z nich vycházejí jako svatí a bezchybní lidé, tak se obvykle ptám i na nějaké problémy, které řešíte...

Rozhodně nejsem svatý člověk, dělám hrozně moc chyb v kontaktu s lidmi. Magistrát a politický svět, to je centrifuga pomluv a drbárna. Člověk do toho hned naskočí a snadno někomu ublíží nebo řekne věci, které by si mohl nechat pro sebe. To se mi děje, ale zpětně mě to šťve – když jste se ptala, jestli se modlím, tak se modlím často právě za lidi, kterým takto ublížím. To prostředí a tlak je opravdu velmi nepříjemný a toto je velmi jednoduchý únik. Člověk začne buď chlastat, nebo pomlouvat, nebo

krást (smích). Je to jedna z dlouhodobých věcí, se kterými se snažím něco dělat.

Taky jsem vznětlivý – možná často působím pozitivně, ale pak na někoho nespravedlivě řvu. Zároveň mám ale obrovské štěstí, protože mnoho z těchto situací bych řešil hůř nebýt mé ženy, která je dost možná svatá. Je vnitřně hrozně poctivý člověk, a když je nějaký problém, snaží se ho vždy vyjasnit a s velkým nadhledem a moudrostí vyřešit. Byla taky dlouho doma s dětmi, tak tu jen chci říct, jak jsem to vždycky obdivoval – nenávidím termín mateřská dovolená, protože to jsou spíš galeje. V tomto období žena předvádí naprosto obdivuhodný životní výkon.

Zajímavé často také bývají momenty duchovní krize... Stalo se vám třeba, že navzdory vaší katolické rodině a výchově vám to celé přestalo dávat smysl?

Vážnou krizi jsem neměl, možná kvůli zvonění – a asi i kvůli tomu, že když jsem chodíval do Havla, nebylo to taky vždycky úplně duchovní. Tam jsme chlastali, byli tam sympatičtí kluci, mí kamarádi, byl to opravdu skvělý čas. Díky tomu jsem taky včas utekl od případného rodinného tlaku. V té době jsem byl kromě toho ve skautském oddílu, který jsem už pomáhal vést. Člověk vede jiné, ale sám si tam během toho najde svou dospělou duchovní cestu. Chodili jsme třeba na skautské poutě, což pro mě byly silné duchovní zážitky, které mě hodně posunuly dál, stejně jako setkání s vrstevníky, kteří řeší stejné věci.

A na závěr – jak to vidíte dál? Máte nějaké pracovní nebo nepracovní sny? Chtěl byste třeba do politiky?

Já jsem trochu homo politicus, takže se přiznám, že mě to láká. Nebo to spíš považuji

za hodně důležité – je to jediný nástroj, který jsme si tu mírově dohodli a kterým jsme schopni společnost rozumně posouvat a držet dohromady. Je to velmi potřebné, ale velmi nevděčné řemeslo. Myslím, že jsem díky své práci politiku nahlédl docela dobře, a je to šílená práce, tak to ještě zvažuji, ale rozhodně to neudělám, dokud mě potřebují děti. Až už nebudou chtít, abych byl doma, což se může velmi rychle přiblížit, tak to ještě zvažím. Rozhodně to ale musím dohodnout se ženou, protože politika je extrémně náročná i v tom, že vám sebere všechno soukromí.

K bližším plánům – za vámi visí metropolitní plán, což je nový územní plán pro Prahu, který se připravuje už dvanáct let a příští rok se má schvalovat. To je momentálně můj hlavní pracovní úkol.

Myslíte, že zůstanete v Praze?

Pokud to jen trochu půjde, chtěl bych. Jsem s ní hrozně srostlý a vyhovuje mi to. Vyhovuje mi i velikost města – je do jisté míry anonymní, ale zároveň se tu setkáváme. Já mám odjakživa v Týnu přezdívku Vořech. To podle mě vzniklo už v kočárku, říkají mi tak zvoníci, řada lidí ani neví, jak se jmenuju, mám to hrozně rád. A nedávno jsem šel přes Karlák a úplnou náhodou jela kolem taková ta stará tramvaj, kterou řídila kamarádka, co taky zvoní u Salvátora. Přibrzdila a volá, Vořechu, naskoč! Tak jsem naskočil, chvilku jsem jel, o kousek dál mě zase vysadila – a já si říkal, tak tohle je domov.

Za rozhovor děkuje Bára Sedláčková

POZVÁNKA DO NAŠEHO CHRÁMOVÉHO SBORU

Historie našeho sboru se začala psát 4. listopadu 1970. Zpočátku to byl sbor dětský, později smíšený. Naší ambicí je sloužit při liturgii a podle svých sil přispívat k Boží oslavě. Jsme sbor amatérský, to znamená, že nevyžadujeme žádné zvláštní hudební vzdělání, podmínkou není ani znalost not (ta je samozřejmě výhodou), schopnost zpívat z listu nebo předchozí zkušenost se sborovým zpěvem. Rádi ale mezi sebou uvítáme další zájemce o tuto formu služby farnosti. Očekáváme muzikálnost, ochotu na sobě pracovat a odpovědnost za společné dílo, mimo jiné také

pravidelnou účastí na zkouškách. Scházíme se od září do června v úterky od 19 do cca 20.30 v zázemí kostela v místnosti proti sakristii (Besídce). Pokud Vás tato pozvánka zaujala, přijďte se podívat na některou zkoušku. Novou sezónu zahájíme v úterý 23. září, nejbližší vystoupení plánujeme na 2. listopad (Requiem in Es od Josefa Grubera), další pak o slavnosti Ježíše Krista Krále 23. listopadu. Těšíme se na nové zájemce!

Maria Mlada Ondrášová, sbormistryně
Cantores Cordis, www.cantorescordis.cz

ZAPOJTE SE I VY

Úklid kostela

Najdete-li čas a sílu, zapojte se do úklidu kostela. Buď klasicky, tedy ve čtvrtek po večerní mši svaté, nebo se domluvíme, kdy by se vám úklid hodil a s čím byste nejraději pomohli. Vysoké dveře a okna bychom rádi světili do péče nějakým odvážlivcům, kteří se ve výškách nebojí. Ovšem lestit kliky v Božím domě může skoro každý... V některých kostelech si berou farníci jakési patronáty nad oltáři nebo údržbou nějaké konkrétní věci – máte nápady? Kontaktujte redakci zpravodaje.

Doučování

Charita hledá dobrovolníky, nejlépe studenty z farnosti, kteří by se zapojili do doučování dětí i dospělých. Naše rodiny potřebují pomoc hlavně s češtinou, ale hodil by se i někdo ochotný pomáhat s matematikou apod.

Rádi byste se zapojili a pomohli v naší farnosti, ale nevíte přesně jak? Pořád je tu co dělat. Ozvěte se nám na casopis@srdcepane.cz a určitě něco vymyslíme. Předem díky všem ochotným!

Zprávy od Srdce. Občasník farnosti Nejsvětějšího Srdce Páně v Praze. Pro vnitřní potřebu farnosti. Neprodejné. Vydáno 7. září 2025. Redakce: Jan Houkal, Maria Mlada Ondrášová, Michaela Valentová, Jana Homolka Zelinová a Barbora Sedláčková. Grafické zpracování: Terezie Kopřivová. Foto: Jan Vlnas, Petr Neubert, Tomáš Vodňanský, Ondřej Košík. Časopis najdete i na farním webu pod záložkou Farní oznámení. Kontakt: casopis@srdcepane.cz. www.srdcepane.cz